

raaber sig alle de mangfoldige Grunde, der maa være for at udelukke de Smaa fra at kunne overstemme de store Fordringshavere. I denne Skrivelse, som har cirkuleret mellem Udvalgets Medlemmer, paaberaabes i og for sig kun de samme Grunde, som ere paaberaabte af Ministeren ved Lovforslagets Forelæggelse. Der er vel henvist til, at nogle fremmede Lovgivninger skulle have den samme Grundtætning om, at der ved Kuratorvalg fordres en Overvægt ogsaa af Fordringer, men disse fremmede Lovgivninger kan man dog ikke saaledes antage for at burde være Vedtraad for os her. Jeg tror, at denne Skrivelse fra Grossererersocietetets Komite ikke er videre end et Forsøg paa at lægge Valget af Kuratorer baade i og udenfor Kjøbenhavn i Hænderne paa de kjøbenhavnske Grosshandlere, og det tror jeg slet ikke er heldigt, hverken for Boerne i det Hele eller for andre Forhold i Provindserne. Efter den Erfaring, jeg har faaet i min Praxis, opstaar der under Konkursforhold i Provindserne ofte Spørgsmaal om, hvorvidt store Lagere eller Varebeholdninger skulle sælges under Haanden eller paa Auktion, og i disse Spørgsmaal er der i Almindelighed slet ikke Enighed mellem de kjøbenhavnske Grosshandlere og de paagældende Handlende i Provindsbyerne; thi en Auktion over et stort Bo bidrager til at nedsette Priserne i et stort og uberegneligt Omfang — og til at stoppe Affætningen for de øvrige Kjøbmænd i Provindserne. Det kan derfor meget ofte hælde, at der ved Skiftesamlinger i Provindserne er en betydelig Forskjel og Uoverensstemmelse paa dette Punkt. Derjom man giver den Lov, som Ministeren nu forelægger, ville de store Kreditorer i Kjøbenhavn — thi de ere i Almindelighed i Kjøbenhavn og ikke i selve Provindsbyerne — faae det i deres Magt at beherske Kuratorvalget især hvis de kjøbenhavnske Fordringshavere staa sig sammen, og det er det, som jeg tror, ikke er i og for sig til Held, uden at tale om, at det kan være til Skade for de mindre Fordringshavere. Jeg tror, at ethvert Bo vil udvilde sig allerbedst af sig selv ved Valget af Kurator. Jeg kan ikke forstaa de Klager, som de kjøbenhavnske Grosserere gennem deres Komite føre over Kuratorvalget, thi det veed enhver — formodentlig har den ærede Minister ogsaa selv observeret det — at naar der er Spørgsmaal om Valg i virkelige Grossererboer i Kjøbenhavn, tager man til Kuratorer deri de Sagførere, som ere velsete paa Børsen, og en eller anden Kjøbmand eller Bankdirektør — det gjælder jo ogsaa om fallerede Bankfirmaer, som vi

have havt saa mange af i de senere Aar — og saaledes er det da ved de virkelige Grosshandlerboer i Kjøbenhavn ikke Smaaafolk, der beherske Kuratorvalget, men de virkelig store Fordringshavere. Og naar der tales om de mindre Boer i Kjøbenhavn, f. Ex. Kræmmere paa Kjøbmagergade eller Østergade, saa have de deres Forbindelser i Hamborg, Berlin, Paris, og saa er det slet ikke Smaaafolk, der vælge Kuratorer, men det er Handelsagenterne. Handelsagenterne ere samlede om visse Sagførere, og derfor kan den ærede Minister se i Sø- og Handelsretstidenden, hvorledes visse Sagførere altid ere Kuratorer i de Handlendes Boer, og det hidrører derfra, at det er Handelsagenterne, som benytte deres Veiledning, og som de maaftte betale for de udenlandske Kreditorers Stemmer. Det er det Forhold, jeg slet ikke finder, er Noget, der kan anbefales. Jeg forstaaer ikke, hvorfor den ærede Minister lader Kreditorudvalget blive ved at vælges efter et Flertal af Fordringshavernes Stemmer; thi naar det ellers er Reglen, der gjælder i Konkursloven i Skiftesamlinger ved Afgjørelser og Beslutningers Fattelse der, at Beslutning skal tages efter to Faktorer, efter Antallet og efter Fordringernes Beløb, synes det mig, at der konsekvent maatte følge deraf, at ogsaa Kreditorudvalget i hvert Fallitbo skulde vælges paa den Maade, men derom indeholdes der intet Forslag, og det er en Mangler paa Konsekvens, som Flertallet har tilladt sig at udhæve med Henhyn til § 2. Det er i Hovedsagen de Grunde, som have bragt Flertallet til at foreslaa Thinget at forfaste § 2 og at beholde den nuværende Valgmaade af Kuratorer. § 3 gaar ud paa at bestemme, hvorledes Valgmaaden skal være, naar en Kurator afgaar i et Bo, og der skal vælges en ny Kurator. Selvsølgelig har Ministeren foreslaaet, at der saa skulde følges samme Fremgangsmaade, men derfor er det ogsaa, at Udvalgets Flertal fraraader at antage § 3, og saaledes foreslaar Udvalgets Flertal, at §§ 2 og 3 udstemmes af Lovet, og at de tilbageblivende Paragrafer gives en Rækkefølge overensstemmende med de foreslaaede Afstemninger.

Endnu maa jeg tillade mig en ganske personlig Bemærkning, nemlig den, at naar jeg udeblev fra Mødet i Forgaars her i Thinget, uagtet Konkursloven var sat paa Dagsordenen er det mig tildels utilregneligt; thi jeg havde i min Morgenlecture, som er „Politiken“, efterset Thingets Dagsorden, og deri fandtes Lovforslaget om Konkursordenen ikke opført, og jeg havde ikke været ved Slutningen af Mødet Dagen forud. Jeg maa